

i retten i forbindelse med sagen. Det samme gælder retsbogsudskrifter og i retten fremlagte dokumenter vedrørende andre straffesager, der har været benyttet under sagens behandling.

Afgørelsen af, om en anmodning om aktindsigt efter offentlighedsloven eller forvaltningsloven kan imødekommes, træffes af den myndighed inden for anklagemyndigheden, der har kompetence i selve straffesagen. Afgørelsen kan påklages til vedkommende overordnede anklagemyndighed, jf. offentlighedslovens § 15 og forvaltningslovens § 16, stk. 1, og § 18, stk. 3.

De nævnte bestemmelser er i Justitsministeriets praksis blevet fortolket således, at man kan påklage en politimesters afgørelse om aktindsigt hele vejen gennem systemet og dermed også til Rigsadvokaten og Justitsministeriet.

I det ovennævnte notat af 4. december 1998 har Justitsministeriet antaget, at der ikke er tilstrækkeligt sikkert grundlag for administrativt at ændre denne praksis. Samtidig anføres det, at Justitsministeriet er indstillet på ved lejlighed at stille forslag om en ændring af retsplejelovens klagebegrænsningsregler bl.a. med henblik på at sikre, at to-instansprincippet også kommer til at gælde for afgørelser om aktindsigt efter forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Formålet med dette lovforslag er at gennemføre to-instansprincippet også på afgørelser om aktindsigt, således som Justitsministeriet har givet udtryk for i det nævnte notat. En vedtagelse af lovforslaget vil - sammenholdt med den ovenfor omtalte administrative praksisændring - indebære en konsekvent gennemførelse af to-instans rekursbegrænsningen i straffesager.

Det tilføjes, at den foreslåede begrænsning i adgangen til at klage over afgørelser om aktindsigt i straffesager ikke afskærer Rigsadvokaten og Justitsministeriet fra - som tilsynsmyndigheder - at gribe ind i konkrete sager, hvis den underordnede anklagemyndighed har truffet en forkert afgørelse eller begået grove sagsbehandlingsfejl.

Som anført indeholder retsplejelovens kapitel 93 a og kapitel 93 b regler om klagebegrænsning, der svarer til bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 10. Det foreslås derfor, at det ovennævnte to-instansprincip vedrørende afgørelser om aktindsigt også gennemføres med hensyn til de sager, der er reguleret i disse kapitler i retsplejeloven. Den ovenfor omtalte praksisændring for sager efter retsplejelovens kapitel 10 vil tilsvarende blive gennemført for sager efter retsplejelovens kapitel 93 a og 93 b. En vedtagelse af lovforslaget vil sammen med den nævnte praksisændring indebære, at der også for disse sagers vedkommende sker en konsekvent gennemførelse af to-instans rekursbegrænsningen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12, 21 og 22.

10. Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser

Lovforslagets forslag om bl.a. øget personalekon-takt med bedre tilbud om forsorgsmæssig, beskæftigelsesmæssig og lægelig behandling for isolations-fængslede vil isoleret set kunne medføre merudgifter i form af øget personalebehov. Merudgifterne skønnes ikke at være af betydeligt omfang og modsvares under alle omstændigheder af den frigørelse af kapacitet, som det særlige isolationsfradrag og den væsentlige reduktion i varigheden og antallet af isolationsfængslinger vil medføre. Merudgifterne vil således kunne afholdes inden for kriminalforsorgens gældende bevillingsmæssige rammer.

Samlet set skønnes lovforslaget herefter ikke at medføre merudgifter for det offentlige af betydning, ligesom lovforslaget ikke skønnes at have administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser og indeholder ikke EU-retlige aspekter.